Pseudohistòria oficial

Autor:
Data de publicació: 30-04-2020

El tractament de la informació orquestrada des de Madrid respecte als fets de l'1-O del 2017, està fent obrir els ulls a molta gent, que veu com el tracte rebut és lamentable. I això costa molt d'acceptar. Se'ns vol fer creure que la llei escrita pel relat dels fets manipulats pot enviar a la presó, privar dels béns i amenaçar tots aquells que creiem que tenim el dret a ser, i a decidir.

Andreu Marfull Pujadas

Article d'opinió publicat a EL PUNT AVUI, l'1 de març de 2020.

El tractament de la informació orquestrada des de Madrid respecte als fets de l'1-O del 2017, està fent obrir els ulls a molta gent, que veu com el tracte rebut és lamentable. I això costa molt d'acceptar. Se'ns vol fer creure que la llei escrita pel relat dels fets manipulats pot enviar a la presó, privar dels béns i amenaçar tots aquells que creiem que tenim el dret a ser, i a decidir. I això ens fa sentir impotents. En aquest sentit, la publicació del llibre Pseudohistòria contra Catalunya, coordinat per Vicent Baydal i Cristian Palomo, que s'ha proposat desprestigiar en Jordi Bilbeny i l'Institut Nova Història, o INH, té la virtut d'haver-nos ajudat a entendre-ho millor. Gràcies a la seva pretensiosa reacció, hi ha més consciència de viure en un context historicista anòmal, al posar-lo en evidència.

Aquesta situació ens ajuda a apuntar al moll de l'os: a la pseudohistòria oficial. Des de l'espanyolisme se'ns fa creure que hi ha una llei que diu que els catalans no som ni mai hem estat un poble o una nació i, per tant, mai ho podrem ser. I això els ho reafirma el dret històric. I nosaltres diem que sí, que ho som i volem ser-ho amb igualtat de drets com qualsevol altre, sense tenir massa clar on comença i on acaba aquest dret. Però, per què dubtem? Perquè ens han usurpat aquest dret. Ho ha fet el relat històric que ha dirigit un poder intrús, que no ha tingut cap mirament a l'hora de manipular la veritat, per estabornir els seus adversaris a cops de porra i de flagrants falsificacions.

Tot això no és en absolut gratuït. És una grandíssima veritat que no es treballa com a línia d'investigació de la manera adequada per por a les conseqüències que pot generar. En general, no hi ha la més mínima col·laboració. Més aviat hi ha aversió, la mateixa que menysté l'INH (que sí que ho investiga). Canvi de noms i de cognoms; invenció de regnes i de llinatges, de sants i de gestes; una censura implacable (que inclou els arxius oficials); crema de llibres, de biblioteques i de persones; innombrables contradiccions i una ingent falsificació documental, en són les proves.

Però els academicistes creuen en la bona fe dels manipuladors. Per a un acadèmic, o per a un admirador de l'Acadèmia, repensar la història és massa incòmode, ja que fer-ho implica quedar-se sense el do de l'erudició i sense el fonament del seu mètode científic: el rigor de l'anàlisi documental i la lògica dels fets ja consensuats. És a dir, no ho exploren perquè topen amb els límits del seu cientisme conservador. Ells no ho investigaran ni deixaran que es faci, però mostrant-nos les seves limitacions han donat ales a una major determinació científica, apujant el llistó del dubte, com ho fa l'INH.